

Автостопери

КУПИТИ

Про книгу

Довга дорога здається привабливою.

Вона — шанс відновити стосунки.

Але ніхто не застрахований від фатальних помилок.

Влітку 1976 року Еліс і Том вирушають у мандри канадськими дорогами в новому будинку на колесах, сподіваючись зцілити розбиті серця після руйнівної трагедії.

Вони ідеально спланували подорож та подбали про кожну деталь. Невдовзі вони зустрічають двох молодих автостоперів і погоджуються підвезти їх. Але Саймон і Дженні не такі, якими здаються. Вони залишили за собою сліди крові, руйнувань і божевілля.

Тепер Еліс і Том опинилися в пастці, стали в'язнями смертельної гри, з якої неможливо вийти переможцями. Напруга зростає, межі розмиваються, і постає питання: у чиєму серці насправді криється зло? Які таємниці приховують Дженні та Саймон? І хто переживе ще один день?

Моторозна та сповнена несподіваних поворотів подорож. АВТОСТОПЕРИ — це той роман, який триматиме вас у напрузі й водночас розіб'є ваше серце.

Розділ 1

Еліс

5 липня 1976 року

Коли Еліс побачила їх уперше, вони йшли пліч-о-пліч вузькою гравійною дорогою, що вела на стоянку для трейлерів та до кемпінгу. Хлопець і дівчина рухалися повільно, трохи горблячись; він обіймав її за плечі, а вона запхала руку в задню кишеню його кльошів. Його армійський наплічник здавався важким, лямки розтягнулись, а зі споду до нього був прив'язаний згорнутий помаранчевий спальний мішок. Наплічник дівчини був менший, але також напхот напханий, із зеленим спальником, що теліпався біля її стегон. З-під нього визирали бордові шорти.

Том уповільнив «Віннебаго», щоб дати парочці пройти. Хлопець повернув голову до них. На ньому були квадратні сонцезахисні окуляри, він мав каштанове волосся до плечей та носив синю майку з написом «Keer on Truckin».

Він притягнув дівчину ближче, захищаючи її від пориву гарячого повітря та дорожнього пилу, здійсненого трейле-ром. Еліс помітила її схилену голову та світле волосся, яке тріпотіло на вітрові. Вона дивилася в дзеркало, поки пара не зникла за поворотом, але дівчина так і не підняла голови.

Офіс кемпінгу виявився старою дерев'яною хатинкою, обкладеною річковим каменем і прикрашеною канадським прапором, червоний кленовий лист на якому яскраво виділявся на білому тлі. Позіхаючи, Еліс вийшла з трейлера і здійснювалася сходками до офісу слідом за Томом. Він заходився реєструвати їх, а вона без особливої цікавості перебирала листівки на стійці. Вона кліпала очима, намагаючись прогнати сонливість і шкодуючи, що не виспалась, але це четверте липня було важливим, і, здавалося, весь Сієтл відчував те саме. Набережна була виповнена людьми, які дивилися на феєрверк з нагоди двохсотріччя.

Еліс переглянула брошури й прочитала одну з них — із попередженням про ведмедів та про те, як безпечно зберігати їжу. Том розмовляв із менеджером кемпінгу.

— Ми в дорозі від самого світанку, перетнули кордон у Блейні, штат Вашингтон. Ви там бували?

Еліс не почула відповіді, бо підійшла до полиць з товарами для кемпінгу. Жовті пластикові яєчні кошики. Металеві шампури для смаження маршмелоу

та хот-догів. Спрей від комах. Свічки з цитронелою. Вона чула уривки розмови чоловіків і глибокий Томів голос.

— На обід ми зупинились у Ванкувері та проїхали через Стенлі-Парк. Прогулялися по набережній. Які ж прекрасні там краєвиди.

— Ви вперше в Гоупі?

— Звичайно.

Чоловіки ще трохи поговорили про маленьке містечко, а тоді менеджер розгорнув мапу кемпінгу та вказав на їхнє місце. Тут були вбиральні та душеві. Дрова. И широка річка, течія в якій, за словами менеджера, була занадто сильна для купання. Шкода, бо день видався такий спекотний.

Том подякував йому та звернувся до Еліс.

— Готова?

Вона кивнула.

Вони повільно поїхали кемпінгом, який був розділений на дві частини. Одна — біля річки, інша — в лісі. Скрізь, куди б вона не поглянула, стояли намети, автопричепа, трейлери з відчиненими розсувними дверима, грала музика, висіли й сушилися рушники. На них загавкав пес.

Їхнє місце виявилося заховане серед високих ялин. Том злегка нахмурився, заводячи «Віннебаго» на потрібне паркувальне місце. Еліс намагалася йому допомагати, але вони обоє здригнулися, коли гілка шкрябнула по борту.

— Вибач, — промовила вона. — Я її не побачила.

— Нічого страшного. Він усе одно подряпається, — Том посміхнувся, але вона почула розчарування й нотку роздратування в його голосі.

— Можеш позлитися. Я не зламаюся.

Він подивився їй в очі та швидко відвів погляд. Її обличчя спалахнуло. Вони обоє знали, як близько вона була до зриву минулого року. Еліс мовчала весь час, поки він закінчував паркувати трейлер.

Вони дістали алюмінієві кемпінгові стільці, і Еліс розстелила пластикову скатертину на столі для пікніків і заходилася розгладжувати складки. Жовтий із червоним візерунок маків мав приємний вигляд разом із зеленим кемпінговим посудом, який вона замовила з каталогу «Монтгомері Ворд».

Том налив їм вина.

— Може, вип'ємо за нашу першу ніч?

— А як щодо всіх наших майбутніх пригод?

Вони цокнулися пластиковими келихами, і Еліс зробила невеликий ковток. Вона не пила вже кілька місяців. Занадто багато алкоголю робило її сентиментальною.

Том склав дрова та старі газети в акуратний стосик у центрі місця для вогнища й нахилився, щоб роздути полум'я. Ще не стемніло, бо літні дні були довгі, але дивитися на мерехтливе полум'я було приємно. Том сів поруч із Еліс та взяв її долоню. Тримуючись за руки, вони потягували вино та слухали голоси інших туристів — випадкових людей, чії кроки хрумтіли гравійною доріжкою, — і тихе щебетання птахів, які влаштовувалися на нічліг.

— Що робитимемо весь вечір? — запитала Еліс.

Том повернувся та звів брову. Ти вже нудьгуєш?

— Анітрохи, — вона спробувала посміхнутися, щоб заспокоїти його. Ця поїздка була важливою. Ць був відпочинок.

Том купив «Віннебаго Чіфтен» із хвацькими помаранчевими та коричневими смугами з боків. Еліс сподобалася обідня зона із зеленим квітковим принтом на сидіннях, які перетворювалися на додаткове ліжко, м'який килим, дерев'яні панелі, невеликий холодильник і плита. А також тут була вбиральня, і вода в унітазі змивалася, коли натиснути на важіль. Задній диван перетворювався на двоспальне ліжко, а для одягу призначалися горішні шафи. Була навіть завіска для усамітнення. Том запевняв, що вони спроможні виплатити кредит, і нагадав, що лікар рекомендував їй відпочивати.

Еліс покрутила келих із вином і пообіцяла собі, що в цій подорожі буде іншою. Вона знову повеселішає. Їй просто потрібен був час, аби зібратися з думками. Вино було помилкою.

— Ми можемо пограти в «Уно», — запропонував Том.

— Після вечері? Я хочу прийняти душ. Я вся спітніла.

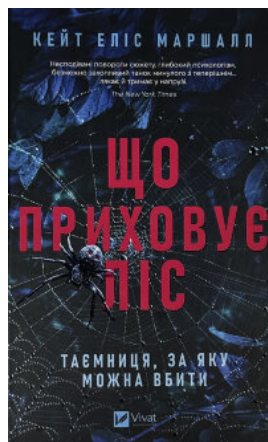
— Проводити тебе?

— Впораюся, — вона поплескала його по плечу. — «Справді, в мене все чудово».

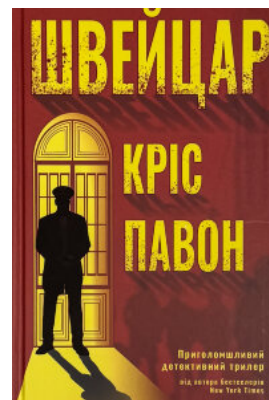
Рекомендована література

Гра в утоплення

Що приховує ліс

Швейцар

Ти, я, вона

Улюблена дівчина

Перейти до категорії
Трилер

КУПИТИ